

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Pavla Telce a soudců JUDr. Markéty Pokorné a Mgr. Bronislava Berana ve věci

žalobce: **Burián & Penka, insolvence, v. o. s.**, IČO 29352037
sídlem Středova 94/1, 602 00 Brno – Město
správce konkurzní podstaty úpadce
Stanislav Č., narozený xxx
bytem xxx

proti
žalované: **Czech Truck Servis s. r. o.**, IČO 27858243
sídlem Jakoubka ze Stříbra 781/44, 779 00 Olomouc
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Mészárosem
sídlem Revoluční 2, 110 00 Praha 1

o zaplacení částky 22.648.000 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 21. 7. 2022, č. j. 25 C 101/2021-264,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku II. a III. **potvrzuje**.

II. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 133.896,30 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem okresní soud vyhověl žalobě žalobkyně a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 2.760.895,50 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 1. 2. 2021 do zaplacení (výrok I.), ve zbývajícím rozsahu, tj. co do částky 19.887.104,50 Kč spolu s příslušenstvím, tak jak je specifikováno ve výroku II. žalobu zamítl (výrok II.), a uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 232.252,75 Kč (výrok III.).
2. Okresní soud po provedeném dokazování dovodil, že žalobkyně je správkyní konkurzní podstaty úpadce, který je zapsán jako vlastník nemovitých věcí zapsaných na LV č. xxx pro katastrální území

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Petrová.

Zábřeh na Moravě a tyto nemovité věci byly zahrnuty do majetkové podstaty úpadce. Úpadce a žalovaný dne 19. 11. 2008 podepsali nájemní smlouvu. Žalobce ani žalovaný nedisponuje přílohou číslo 1 k nájemní smlouvě. V době podpisu nájemní smlouvy byl úpadce jediným společníkem a zároveň jediným jednatelem žalované. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný ve sporném období od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020 užíval a nadále užívá nemovitosti p. č. xxx, včetně budovy xxx č. p. xxx, jehož je součástí p. č. xx, včetně budovy bez č. p./č. e., která je jeho součástí p. č. xxx a p. č. xxx zapsané na LV č. xxx pro katastrální území Zábřeh na Moravě. Žalovaná tuto skutečnost nerozporovala. Dále okresní soud dovodil, že mezi účastníky byla podepsána nájemní smlouva ze dne 30. 7. 2021, kde předmět nájmu je vymezen jako provozní prostory v objektu č. p. xxx na p. č. xxx, které jsou tvořeny prostorami dílny servisu, showroomu, provozním a sociálním zařízením v prvním nadzemním podlaží a administrativními prostorami s provozním a sociálním zařízením v druhém nadzemním podlaží v objektu bez č. p./č. e. na p. č. xxx a v objektu bez č. p./č. e. na pozemku p. č. xxx a dále i pozemky p. č. xxx a p. č. xxx jak jsou zapsány na LV č. xxx pro k. ú. Zábřeh na Moravě. Výše nájemného za takto popsany předmět nájmu činí 160.000 Kč měsíčně a smlouva má být účinná od 1. 8. 2021. Podle okresního soudu žalovaný neužívá celý areál v Zábřehu, tj. všechny nemovité věci tvořící tento areál. Z hlediska právního posouzení věci pak okresní soud dovodil, že žalovaný ve svém procesním podání doručeném okresnímu soudu dne 8. 11. 2022 částečně uznal nárok žalobou uplatněný, při čemž žalobkyně navrhla, aby soud v rozsahu tohoto uznávacího prohlášení o žalobě rozhodl tak, že vydá rozsudek pro uznání. Výrokem I. rozsudku okresního soudu byla proto žalovaná zavázána k úhradě tam uvedeného plnění dle § 153a odst. 1 věta druhá o. s. ř. O zbývajících částech žalobou uplatněného plnění okresní soud rozhodl meritorně, na základě výsledků dokazování tak, že ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobkyně se domáhala plnění ze smlouvy o nájmu ze dne 19. 11. 2008, kterou uvedeného dne podepsal za nájemce – žalovanou její jediný společník, a to jednatel žalované pan Stanislav Č. Účast této fyzické osoby v rámci žalovaného k uvedenému dni byla prokázána výpisem z obchodního rejstříku ohledně žalované. Současně pak Stanislav Č. podepsal tuto smlouvu jako pronajímatel. Okresní soud dovodil, že pro tyto případy platilo kogentní ustanovení § 132 odst. 3 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013, podle kterého v takovém případě uvedená smlouva měla být uzavřena v kvalifikované formě veřejné listiny – notářského zápisu, anebo alespoň podpis pana Stanislava Č. měl být na soudu předložené nájemní smlouvě úředně ověřen. V řízení byl proveden důkaz nájemní smlouvou ze dne 19. 11. 2008, avšak tato listina neobsahuje náležitosti podle § 132 odst. 3 obchodního zákoníku, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013 a podle § 40 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013 je tato smlouva neplatným právním úkonem, a to dle § 39 téhož zákona s právními účinky ex tunc, když se jedná o tzv. neplatnost absolutní. Dále okresní soud dovodil, že z obsahu nájemní smlouvy je zřejmé, že předmět nájmu není v textu smlouvy určitě vymezen a smlouva je tak neplatná i pro neurčitost ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013. Okresní soud při závěru o neplatnosti smlouvy o nájmu postupoval podle § 118a odst. 2 a 3 o. s. ř., splnil poučovací povinnost s tím, že žalobou uplatněný nárok je možno posoudit jako nárok z bezdůvodného obohacení, tj. podle § 2991 a násl. o. z. Přičemž, aby žalobě mohlo být vyhověno, bylo na žalobkyni, aby tvrdila a prokázala, co konkrétně žalovaná na úkor žalobkyně přesněji na úkor majetkové podstaty úpadce užívala a dále, aby žalobkyně prokázala obvyklou výši finančního ekvivalentu takového užívání v daném místě a čase podle § 2999 odst. 1 o. z. Pokud jde o výši plnění, navrhla žalobkyně k prokázání důkaz znaleckým posudkem ze dne 27. 7. 2021, který byl v řízení proveden a z uvedeného důkazu má soud za prokázané, že určuje výši obvyklé platby za užívání nemovitých věcí v tomto posudku uvedených, zapsaných v konkursní podstatě, avšak k jinému datu, tj. ke dni 27. 7. 2021, tedy k jinému datu, než je období žalobou uplatněné (roky 2018-2020). Současně podle okresního soudu z žádného důkazu nebylo prokázáno, že právě výše určená znalecm v tomto znaleckém posudku ke dni 27. 7. 2021 je obvyklou výši bezdůvodného obohacení v daném místě a čase pro období vymezeném v podané žalobě. Po poučení dle § 118a odst. 3 o. s. ř. žalobkyně

jiný důkaz neoznačila a výši plnění za užívání věci pro sporné období tak v řízení neprokázala. Dále okresní soud částečně uznal za důvodnou žalovaným uplatněnou námitku promlčení.

3. Proti tomuto rozsudku okresního soudu do výroku v odstavci II. a III. podala žalobkyně včasné odvolání a domáhala se změny rozsudku okresního soudu a vyhovění žalobě. Odvolatelka vytýkala okresnímu soudu, že řízení je postiženo procesní vadou, když soud prvního stupně založil své rozhodnutí na závěru, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, pokud jde o výši bezdůvodného obohacení za období, kterého se žaloba týká, a to proto, že znalecký posudek, který žalobkyně navrhla k důkazu oceňuje výši bezdůvodného obohacení za užívání nemovitostí ke dni 27. 7. 2021, zatímco žalobou je uplatňováno bezdůvodné obohacení za roky 2018-2020. Žalobkyně je však přesvědčena o tom, že své břemeno tvrzení a břemeno důkazní bezezbytku unesla a že okresní soud porušil procesní povinnosti, pokud se týká poučení žalobkyně podle ustanovení § 118a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. Podle odvolatelky poučení soudu dle § 118a musí splňovat požadavky konkrétnosti, musí z něj tedy být zcela nepochybné nejen to, že účastník své důkazní břemeno neunáší ale taktéž, proč tomu tak je, tedy z jakého konkrétního důvodu považuje soud doposud navržené a provedené důkazy za nedostatečné, přičemž účastníku řízení by mělo být z poučení alespoň obecným způsobem zřejmé, jakým způsobem je vůbec možné důkazní břemeno unést. Opačný výklad tedy rezignace na požadavek konkrétnosti poučení by vedl k tomu, že účastník řízení i přes poučení dle § 118a o. s. ř. by nikdy nemohl odhadnout, zda jím navržené důkazy budou pro soud dostatečné či nikoliv, a tedy takový postup by nemohl naplnit požadavek na to, aby rozhodování soudu nebylo pro účastníky řízení překvapivé. V tomto konkrétním případě se výše uvedené projevuje tak, že z poučení soudu dle § 118a o. s. ř. nejen, že není zcela zřejmé, jakého období se výzva týká (když soud hovoří pouze „sporné období“), a tedy toto poučení je již z tohoto důvodu nekonkrétní, ale není z něj ani zřejmé, proč soud považuje žalobkynin předložený znalecký posudek v tomto ohledu za nedostatečný. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že součástí poučení měla být minimálně informace o tom, že k tomuto poučení dochází právě z toho důvodu, že znalecký posudek je vyhotoven k jinému období, než které je předmětem žaloby. Žalobkyně takto důvodně předpokládala, že své důkazní břemeno prostřednictvím znaleckého posudku unáší. Vzhledem k tomu, že se žalobkyni nedostalo dostatečné poučení ohledně povinnosti prokázat výši bezdůvodného obohacení za období, které je předmětem tohoto řízení, je možné takovýto důkaz ve smyslu ustanovení § 205a písm. b) o. s. ř. navrhnout v odvolacím řízení a žalobkyně proto navrhuje provedení důkazu znaleckým posudkem, kterým bude stanovena výše nájemného předmětných nemovitostí za období, které je předmětem tohoto řízení, tedy za roky 2018-2020. Dále žalobkyně tvrdila, že okresní soud vůči ní nepostupoval řádně ani podle ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř., když žalobkyně uplatňovala v tomto řízení pohledávku z titulu dlužného nájemného a soud prvního stupně následně dospěl k závěru, že předmětná nájemní smlouva je neplatná a uplatněný nárok posoudil jako pohledávku z titulu bezdůvodného obohacení, tedy došlo ke změně právní kvalifikace žalobou uplatněného nároku. Žalobkyni se od soudu prvního stupně žádného poučení dle § 118a odst. 2 o. s. ř. v tomto ohledu nedostalo, a v důsledku toho byl vydán pro žalobkyni zcela překvapivý rozsudek.
4. K odvolání žalobkyně se písemně vyjádřila žalovaná s tím, že odvolací argumentaci žalobkyně za důvodnou nepovažuje a navrhla potvrzení rozsudku okresního soudu v odvoláním napadeném rozsahu. Žalovaná uvedla, že rozsudek okresního soudu je věcně správný a odvolací argumentaci považuje za účelovou a neoprávněně uplatněnou. Žalobkyni se totiž nalézacím soudem dostalo jednoznačného poučení dle ustanovení § 118a odst. 1, 2 a 3, jak vyplývá z protokolu z jednání konaného dne 23. 3. 2022, a to i ve vztahu k možným negativním důsledkům pro žalobkyni pro případ nesplnění povinností, k níž byla poučena. Pojem „sporné období“ je pak zcela zřejmý již z vymezení v žalobě. Dle názoru žalované žalobkyně nemůže vytýkat nalézacímu soudu závěry, k nimž tento dospěl ve věci samé ve vztahu k jí zaviněné důkazně nedoložené výši tvrzeného bezdůvodného obohacení, a to nejen proto, že to byla ona, kdo reagoval nedostatečně, respektive vůbec, když svoji pozornost z pohledu tvrzení a důkazů soustředila v zásadě výhradně na linii o platnosti nájemní smlouvy, ale též proto, že nalézací soud shledal důvodnou i žalovanou vznesenou námitku promlčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Petrová.

5. Krajský soud při konstatování včasnosti a přípustnosti odvolání a jeho podání oprávněnou osobou, přezkoumal rozsudek okresního soudu v odvoláním napadeném rozsahu, tj. ve výrocích II. a III., včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně důvodné není.
6. Z obsahu spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně se jako insolvenční správce úpadce Stanislava Č. domáhala po žalované zaplacení částky 22.648.000 Kč s příslušenstvím z titulu dlužného nájemného za období let 2018-2020 na základě nájemní smlouvy ze dne 19. 11. 2008. Okresní soud v Olomouci dne 4. 10. 2021 ve věci rozhodl platebním rozkazem, proti kterému žalovaná podala v zákonné lhůtě odpor a následně se k žalobě vyjádřila tak, že žalobou uplatněný nárok neuznává. Tvrdila neplatnost nájemní smlouvy ze dne 19. 11. 2008, nerozporovala užívání předmětných nemovitostí, namítala však promlčení do 4. 2. 2018 a tvrdila, že pokud jde o výši nájemného, je třeba vyjít ze znaleckého posudku ze dne 28. 1. 2020, který stanovil výši nájemného částkou 127.000 Kč bez DPH měsíčně. Podáním ze dne 21. 1. 2022 doplnila žalobkyně svá skutková tvrzení a předložila znalecký posudek ze dne 27. 7. 2021, z oboru ekonomika odvětví oceňování nemovitých věcí. U jednání dne 23. 3. 2022, tedy u prvního jednání ve věci byly čteny okresním soudem listinné důkazy, žalobkyně byla poučena dle ustanovení § 118a odst. 1, 2 a 3 o své povinnosti navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení. Dne 21. 7. 2022 se konalo druhé jednání, při němž okresní soud vyslechl závěrečné návrhy a vyhlásil napadený rozsudek.
7. Krajský soud v první řadě považuje za zcela správná skutková zjištění okresního soudu, tak jak je okresní soud učinil z jednotlivých provedených důkazů, a tak jak je rekapituluje v bodech 31 – 39 odůvodnění napadeného rozsudku. Skutková zjištění okresního soudu zcela korespondují obsahu spisu, okresní soud při hodnocení důkazů postupoval řádně, když jednotlivé důkazy hodnotil samostatně i ve vzájemné souvislosti a jeho skutkový závěr krajský soud v celém rozsahu akceptuje. V rámci odvolacího řízení uplatnila odvolatelka – žalobkyně nový důkazní návrh, a to znaleckým posudkem, který měl stanovit výši nájemného předmětných nemovitostí za období, které je předmětem tohoto řízení, tedy za roky 2018-2020. Odvolací soud tento důkazní návrh zamítl, když shledal jeho nepřipustnost v odvolacím řízení. Jak bude dále rozebráno konstatuje krajský soud, že žalobkyně byla řádně poučena okresním soudem dle ustanovení § 118a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. o svém právu navrhnout důkazy na prokázání svých tvrzení na toto poučení žalobkyně žádným důkazním návrhem nereagovala a pokud až v odvolání navrhuje důkaz znaleckým posudkem, jedná se o důkaz nepřipustný, nesplňující podmínky ustanovení § 205a o. s. ř.
8. Rovněž tak právní posouzení věci okresním soudem považuje krajský soud za zcela správné, když okresní soud na zjištěný skutkový stav aplikoval správné právní normy, které také na zjištěný skutkový stav adekvátně a správně vyložil.
9. V první řadě je třeba akceptovat závěr okresního soudu v tom směru, že nájemní smlouva uzavřená mezi účastníky ze dne 19. 11. 2008 je neplatným právním úkonem, a to jednak podle § 39 zákona č. 40/1994 Sb. – občanský zákoník, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013 a zároveň i dle § 37 odst. 1 téhož předpisu pro neurčitost. V tomto směru lze zcela odkázat na odůvodnění rozsudku okresního soudu v bodě 48-50. Při závěru o neplatnosti smlouvy okresní soud správně v řízení postupoval podle § 118a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. a splnil poučovací povinnost vůči žalobkyni s tím, že žalobou uplatněný nárok je možno posoudit jako nárok z titulu bezdůvodného obohacení, to je podle ustanovení § 2991 a násl. o. z. Pokud jde o výši plnění, navrhla žalobkyně k prokázání důkaz znaleckým posudkem ze dne 27. 7. 2021, který byl okresním soudem proveden a okresní soud správně z uvedeného důkazu vzal za prokázané, že tento znalecký posudek určuje výši obvyklé platby za užívání nemovitých věcí v tomto znaleckém posudku uvedených zapsaných v konkursní podstatě, jak bylo prokázáno tímto znaleckým posudkem, avšak k jinému datu, to je ke dni 27. 7. 2021, než je období žalobou uplatněné (roky 2018-2020). Správně také okresní soud dovodil, že z žádného jiného důkazu nebylo prokázáno, že právě výše určená znalcem v tomto znaleckém posudku ke dni 27. 7. 2021 je obvyklou výší bezdůvodného obohacení v daném místě a čase pro období vymezeném v podané žalobě. Navíc z tohoto znaleckého posudku výši plnění nelze určit ani matematickým propočtem, přičemž žalobkyně přes poučení soudu žádný jiný důkaz

k prokázání svého tvrzení neoznačila. Závěr okresního soudu, že výše plnění za užívání věci pro sporné období tak nebyla žalobkyní v řízení prokázána a z tohoto důvodu byla žaloba žalobkyně co do částky 19.887.104,50 Kč s příslušenstvím zamítnuta, odvolací soud akcentuje.

10. Pokud jde o odvolací argumentaci žalobkyně, je třeba uvést následující.
11. Odvolatelka v první řadě namítala, že okresní soud zatížil řízení vadou, jež měla za následek nesprávné právní posouzení věci, když žalobkyni se nedostalo dostatečného poučení ohledně povinnosti prokázat výši bezdůvodného obohacení za období, jež je předmětem řízení. Podle žalobkyně okresní soud nepostupoval řádně a nesplnil svoji poučovací povinnost dle ustanovení § 118a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. Poučení, kterého se žalobkyni dostalo nebylo dostatečné, nebylo z něj zřejmé, jakého období se týká, bylo nekonkrétní, když okresní soud neuvedl, proč považuje žalobkyní předložený znalecký posudek za nedostatečný. Dále namítala, že je rozhodnutí okresního soudu překvapivé, neboť žalobkyně nebyla poučena dle ustanovení § 118a odst. 2 o. s. ř. o změně právní kvalifikace uplatněného nároku.
12. S těmito odvolacími námitkami se krajský soud neztotožňuje.
13. Okresní soud v první řadě správně posoudil, jak je uvedeno shora nájemní smlouvu ze dne 19. 11. 2008 jako neplatnou. Námitka neplatnosti smlouvy byla základní argumentací žalované, kterou uplatňovala od počátku řízení. Žalobkyni tak muselo být zřejmé, že okresní soud se touto námitkou bude zabývat a že pokud bude shledána smlouva neplatnou, bude nárok žalobkyně posuzován jako nárok z titulu bezdůvodného obohacení. Toto koneckonců vyplývá i ze samotného vyjádření žalobkyně u jednání okresního soudu dne 23. 3. 2022, kde zástupce žalobkyně výslovně uvedl, že uplatňuje žalovanou částku z titulu dlužného nájemného a pouze pokud by byla smlouva nájemní shledána neplatnou, tvrdí skutečnosti týkající se bezdůvodného obohacení a předkládá znalecký posudek č. 3920/2021. Nato následovalo poučení okresního soudu dle § 118a odst. 1 a 3, aby žalobkyně doplnila skutková tvrzení, jaká byla hodnota – cena užívání nemovitých věcí označených žalobkyní ve sporném období v daném místě a čase. Toto poučení považuje krajský soud za zcela konkrétní a dostatečné. Žalobkyni muselo být zřejmé, co je míněno termínem „sporné období“, neboť jej sama vymezila v žalobě v rámci svých skutkových tvrzení. Poučení okresního soudu obsahuje i poučení o nepříznivých následcích nevyhovění výzvy podle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Žalobkyně na poučení okresního soudu reagovala a odkázala na předložený znalecký posudek. V tomto směru odkazuje rovněž krajský soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 29. 4. 2013, sp. zn. 32 Cdo 1591/2011, z něhož vyplývá, že zásada předvídatelnosti rozhodnutí se v rozhodovací praxi soudů neprosazuje toliko v těch procesních situacích, na něž pamatuje ustanovení § 118a o. s. ř. Za překvapivé (nepředvídatelné) je považováno též takové rozhodnutí, jež z pohledu předcházejícího řízení originálním způsobem posuzuje rozhodovanou věc a jehož přijetím je účastník řízení zbaven možnosti skutkově a právně argumentovat. Účastník řízení však nemůže být zaskočen (překvapen) samotnou skutečností, že se soud v procesu zjišťování skutkového stavu věcí přikloní na základě hodnocení provedených důkazů ke skutkové variantě odpovídající tvrzením protistrany. S přihlédnutím i k těmto závěrům Nejvyššího soudu a k obsahu spisu je zřejmé, že rozhodnutí okresního soudu nemohlo být pro žalobkyni rozhodnutím překvapivým (nepředvídatelným) a zároveň, že okresní soud řádně dostal své poučovací povinnosti vůči žalobkyni dle ustanovení § 118 odst. 1, 2 a 3 o. s. ř.
14. Jak již bylo výše uvedeno, okresní soud správně znalecký posudek předložený žalobkyní označil jako důkaz nezpůsobilý k prokázání žalobkyní tvrzené výše bezdůvodného obohacení za situace, kdy žalobkyně nenavrhla k tomuto tvrzení žádné další důkazy, správně okresní soud dovodil, že toto tvrzení ze strany žalobkyně zůstalo neprokázané.
15. Na základě tohoto závěru nebylo třeba se dále zabývat otázkou promlčení uplatněného nároku, byť okresní soud se i touto námitkou zabýval a odvolací soud jeho závěry akceptuje.
16. Jestliže tedy okresní soud uzavřel, že žaloba žalobkyně co do částky 19.887.104,50 Kč s příslušenstvím důvodná není, odvolací soud tento závěr okresního soudu akceptuje a uzavírá, že

právní hodnocení a posouzení věci, jak našlo svůj výraz v zamítavém verdiktu napadeného rozsudku je zcela správné. Závěr okresního soudu je logickým výsledkem správně zjištěného skutkového stavu, který ani v odvolacím řízení změn nedoznal. Okresní soud se se všemi pro posouzení věci rozhodnými skutečnostmi vypořádal v návaznosti na veškeré v průběhu řízení před soudem prvního stupně uplatněné a v odvolání v podstatě zopakované námitky žalobkyně.

17. Vyhovující výrok rozsudku okresního soudu v odstavci I. v odvolacím řízení otevřen nebyl.
18. Ze shora uvedených důvodů krajský soud rozsudek okresního soudu ve výrocích II. a III. podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil, neboť okresní soud nepochybil ani ve výroku o nákladech řízení, kde správně aplikoval ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. a správně určil poměr úspěchu a neúspěchu obou účastníků řízení a správně také přiznal úspěšnějšímu žalovanému náklady řízení před soudem prvního stupně, které správně vyčíslil.
19. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl krajský soud podle ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy žalobkyně nebyla se svým odvoláním úspěšná a je povinna zaplatit žalované účelně vynaložené náklady odvolacího řízení, které představují odměnu za 2 úkony právní služby dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání, účast u soudního jednání) to je 2x 52.300 Kč z punkta 19.887.104,50 Kč, dále 2x režijní paušál á 300 Kč podle § 13 odst. 3 téhož předpisu, tj. 600 Kč, cestovné k jednání odvolacího soudu ve výši 4.258,07 Kč a náhradu za ztrátu času ve výši 1.200 Kč. Náklady odvolacího řízení tak spolu s 21% DPH ve výši 23.238,19 Kč představují částku 133.896,26 Kč, zaokrouhleně 133.896,30 Kč.
20. Lhůta k plnění náhrady nákladů odvolacího řízení byla stanovena dle ustanovení § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř. jako třídní a místem plnění bylo určeno sídlo advokáta žalované dle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena, jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Olomouci ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku.

Samostatné dovolání proti výroku II. přípustné **není**.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnosti uložené mu tímto rozhodnutím může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Olomouc 8. února 2024

Mgr. Pavel Telec v. r.
předseda senátu